

Druhá neděle adventní - C

Připravte cestu Páně

Můžeme se ptát, jaký má smysl rytmus církevního roku, o kterém jsme mluvili minulou nedělí a který nás přivádí stále k týmž námětům a myšlenkám. Stále znovu každý rok prožíváme advent, stále znovu slavíme Vánoce, držíme postní dobu a po ní se opět ocitáme ve velikonoční době. Mnoho lidí chápe církevní rok asi jako postupné připomínání si důležitých výročí Kristova života, abychom na ně nezapomenuli, abychom si v sobě oživilí jejich smysl. Podobně jako lidé vzpomínají na různá výročí: osvobození, výročí bitvy na Bílé hoře nebo výročí rodinných událostí – svatby, pohřbu apod. Je to jistě část pohledu na církevní rok, ne však pohled úplný.

Žít církevní rok neznamena listovat v albu vzpomínek na Krista, myslet na minulost. Prožívat církevní rok znamená žít Kristovu přítomnost, žít jeho vtělení, které se uskutečňuje v nás a okolo nás. Neboť jediným námětem církevního roku je skutečnost Kristova vtělení v celém jeho životě i v tom, jímž žije v církvi. Avšak toto vtělení není uzavřená časová událost tak jako všechny události našeho lidského světa, které v jistém okamžiku nastanou a v jistém okamžiku skončí. Kristovo vtělení je univerzální nejen ve smyslu prostorovém, že zahrnuje všechny lidi všech míst naší planety, ale univerzální i v časovém smyslu, neboť zahrnuje lidi všech dob. Kristus se nejen vtělil kdysi v tom vymezeném čase, o kterém mluví sv. Lukáš, ale vtěluje se stále. Nejen přišel, ale stále přichází. Nejen vykoupil, ale neustále vykupuje, nejen trpěl, ale stále trpí ve své církvi. Kdyby tomu tak nebylo, byli by lidé současnosti v nevýhodě proti těm, kteří byli jeho současníky.

Proto advent je víc než vzpomínáním na čekání lidstva a na jeho přípravu na Kristův příchod. Je čekáním a přípravou na jeho příchod k nám teď v tomto okamžiku, dnes, zítra a kdykoli. Janovo volání z pouště „připravte cestu Páně“ není ozvěnou ztraceného hlasu, který dozněl, ale stále znějícím hlasem, který mluví k nám a pro nás. Advent je naší přítomností, naším osobním čekáním, naší osobní přípravou. Neboť k nám přichází Kristus skrze svou pravdu a slovo. Přichází k nám v bratrském společenství modlitby: tam, kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, já jsem uprostřed nich. Bude-li mne kdo milovat, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

Přichází k nám v eucharistii, ve svatém přijímání. Každé sv. přijímání by mělo být svátostí vánočního zrození Krista v nás. Spojuje se s naší duší a vtěluje se v nás, aby v nás žil a působil. Tajemství vánočního zrození Krista nebylo větší než toto tajemství, v němž ožívá v nás a dává vjedno svůj život s naším životem. Avšak přichází jen tam, kde nachází připravenou cestu. Být křesťanem ještě neznamena, že jeho příchod k nám se plně uskutečňuje. Kolik našich činů, našich modliteb, našich přijetí svátostí selhává proto, že nejsme připraveni.

Připravte cestu Páně, učinite pro něho rovné cesty, každá propast ať je vyplněna, každý pahorek srovnán. Toto Janovo slovo k nám mluví neméně naléhavě než mluvilo kdysi. Víme, jaké propasti se v nás otevírají? Propasti našeho sobectví, povrchnosti, nelásky, které pohlcuje mnoho duchovních energií, jichž bychom byli schopni. Známe, jaké nánosy naší pýchy, naší sebeuspokojenosti, ješitnosti a falešného sebespoléhání se v nás tyčí jako překážky Kristova příchodu k nám. Dovedeme pravdivě odhadnout, kolik křivolakých nerovných cest se v nás křížuje, cest, které znamenají náš kompromistický postoj, naše ústupky, naše kličkování před Bohem a před jeho mocí, které se bojíme, že by nás mohla zachránit. Avšak jestliže

nebudeme schopni srovnat tyto prolákliny a nerovnosti naší duše, jestliže nebudeme umět napřímít své cesty, své postoje, nebude k nám Kristus moci přijít. Náš vlastní osobní advent bude nenaplněný, naše čekání marné. Budeme křesťany, budeme nosit Kristovo jméno, ale Kristus nebude v nás. A žádný vnější čin nám nepomůže, třebaš to bude čin náboženský alespoň co do formy. Neboť být křesťanem neznamená jen respektovat jisté předpisy a konat jisté úkony, které na nás žádá církev. Být křesťanem znamená dovést čekat na Kristův příchod dnes a denně, a dnes a denně na tento příchod se připravovat. Nikoli slavit advent, ale žít advent.